

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/71/2018
Identifikačné číslo spisu: 1109202913
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1109202913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S.. I. J., R.. XX. A. XXXX, D. XX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Miroslavom Králikom, advokátom, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej Tatra Asset Management, správ. spol., a. s., Hodžovo námestie 3, 711 06 Bratislava, IČO: 35 742 968, o náhradu škody vo výške 7.535,68 USD s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/98/2016-268 z 12. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanej n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob/98/2016-268 z 12. septembra 2017 zmenil v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 26Cb/55/2009-208 z 18. novembra 2015 tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že dňa 26. marca 2004 žalobca investoval 35.000,00 USD do dolárového dlhopisového fondu Tatra Asset Management, správcovská spoločnosť, a. s. kúpou podielových listov na meno. Dňa 31. decembra 2007 došlo k zmene podoby listinných podielových listov na zaknihované podielové listy, pričom k 22. júlu 2008 sa cena podielu žalobcu zhodnotila na 39.061,00 USD. Dňa 22. júla 2008 žalovaná zlúčila otvorený podielový fond v jej správe s názvom Tatra Asset Management, správ. spol., a. s., dolárový dlhopisový o.f.p. (ďalej aj „TAM - DDF“), ako aj ďalšie otvorené podielové fondy v jej správe s otvoreným podielovým fondom v jej správe s názvom Tatra Asset Management, správ. spol., a.s., korunový dlhopisový o.f.p. (ďalej aj TAM - KDF“), a to na základe predchádzajúceho súhlasu NBS na zlúčenie podielových fondov, udeleného podľa § 57 ods. 1 písm. d/ zákona č. 594/2003 Z. z. o kolektívnom investovaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o KI“) zo 04. júla 2008, č. OPK-3178/2008 - PLP, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. júla 2008.

1.2. Dňa 09. septembra 2008 žalobca pri náhodnej kontrole stavu investície prostredníctvom webovej stránky žalovanej zistil, že došlo k uvedenému zlúčeniu podielových fondov, k prepočítaniu z USD na SKK pri absolútne nevýhodnom kurze 19,131 SKK/USD. Kurzové riziko bolo prenesené na jeho ťarchu a investícia v dolárovom vyjadrení sa tak zmenšila k 05. septembru 2008 na 35.770,00 USD. Podľa žalobcu ho žalovaná o zámere zlúčiť fondy neinformovala napriek tomu, že poznala jeho investičný zámer a žalobca nikdy nedal súhlas so zlúčením dlhopisových fondov a vykonaním konverzie z USD na SKK. Jemu bola doručená len písomná confirmácia potvrdzujúca výmenu podielových listov TAM - DDF za podielové listy TAM - KDF, čo však považoval len za oznámenie, resp. informáciu o duálnom zobrazení hodnoty Sk voči Euru, keďže v tom čase Slovenská republika prechádzala na novú menu EURO. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že 05. novembra 2008 žalobca požiadal o redemáciu investície a spätný nákup USD, ktorý sa uskutočnil 06. novembra 2008 pri kurze 23,704 SKK/1 USD s tým, že hodnota investície žalobcu sa zmenšila na 32.418,87 USD. Žalobca si z tohto dôvodu uplatnil v konaní náhradu škody v sume 7.535,69 USD, pozostávajúcu z obvyklého zisku investície v období od 22. júla 2008 do 06. novembra 2008 v sume 893,55 USD, a z rozdielu ceny podielu k 22. júlu 2008 a ceny podielu k 06. novembru 2008.

1.3. Rozsudkom č. k. 26Cb/55/2009-143 zo dňa 17. októbra 2012 súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pretože dospel k záveru, že žalovaná porušila § 20 zákona o KI. Následne, po zrušení tohto rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie uznesením odvolacieho súdu č. k. 2Cob/38/2013-170 zo dňa 30. apríla 2014, súd prvej inštancie v intenciách zrušujúceho uznesenia doplnil dokazovanie, poukázal na ust. § 20 ods. 1, § 20 ods. 2 písm. a) zákona o KI bod 7.1 Obchodných podmienok, § 373, § 379 a § 381 Obch. zák. a konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako investor investoval 35.000,00 USD do otvoreného podielového fondu TAM-DDF a jeho ekonomické rozhodnutie ako investora vychádzalo z informácií žalovanej, ktoré uvádzala v predajnom prospekte, v štatúte a v obchodných podmienkach (ďalej aj „OP“). V predajnom prospekte v bode 6.2 žalovaná uvádzala, že fond je vhodný a určený pre investorov, ktorí si želajú dosiahnuť zhodnotenie v USD, pričom odporúčaný investičný horizont fondu je 5 rokov. Súd poukázal na § 36 ods. 1,2 zákona o KI, podľa ktorého je na vytvorenie podielového fondu potrebné povolenie Národnej banky Slovenska, ktorého súčasťou je aj predajný prospekt, ktorý musí (okrem iného) obsahovať zrozumiteľnú informáciu o takto povolenom spôsobe investovania. Štatút v bode 1.5.4.2. pritom uvádza, že cieľom fondu je zhodnotenie v USD a spoločnosť nezabezpečuje a ani neobmedzuje menové riziko vyplývajúce zo zmeny kurzov dolárových mien voči SKK. V bode 1.4 štatútu (investičná stratégia) žalovaná ďalej uvádzala, že spoločnosť investuje v súlade s Rizikovým profilom fondu s cieľom dosiahnuť v odporúčanom investičnom horizonte (t. j. 5 rokov) a pri primeranej miere rizika zhodnotenie fondu v USD. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodnutie žalovanej o zlúčení fondov bolo v rozpore s deklarovávaným 5 ročným investičným horizontom, v rozpore so štatútom, Investičnou stratégiou a Rizikovým profilom, čiže aj s oprávnenými ekonomickými záujmami žalobcu ochrániť investované hodnoty, denominované v USD.

1.4. Z obchodných podmienok (bod 7) a Štatútu DDF (body 1.17.3 a 1.18.3) mal súd prvej inštancie preukázať, že zmluvné strany sa dohodli, že komunikácia bude prebiehať písomne prostredníctvom poštovej zásielky. Žalovaná na pojednávaní 26. októbra 2015 výslovne namietala, že nebola povinná písomne oznámiť svoj zámer o zlúčení fondov klientovi v zmysle bodu 7.1 OP. Napriek tomu na otázku súdu, akých iných oznámení a doručovania zásielok, sa uvedené ustanovenie obchodných podmienok týkalo, odmietla odpovedať, resp. sa viac k veci nevyjadřila. Nepoprela tiež, že klientov, ktorí mesačne prikladali na sporenie jednotlivé sumy o tomto zámere riadne informovala v zmysle bodu 7.1 OP. Právny zástupca žalovanej toto konanie vysvetlil tým, že chceli, aby títo klienti zmenili bankové príkazy. Súd uviedol, že žalovaná ničím nepodložila svoje tvrdenie, že žalobcovi bolo umožnené a ponúknuté, aby svoje dolárové investície previedol do sesterských fondov dolárového charakteru. Argumentovala len tým, že klienti sa o zámere zlúčiť fondy mohli dozvedieť prostredníctvom internetovej stránky a na jej obchodných miestach.

1.5. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná svojim konaním porušila

princíp rovnakého zaobchádzania s podielníkmi v zmysle § 20 ods. 2 písm. f/ zákona o KI, porušila svoje zákonné povinnosti uvedené v § 22 ods. 1, 2, 3 zákona o KI a taktiež zmluvné povinnosti vyplývajúce jej z obchodných podmienok. Navyše, vychádzajúc z grafu vývoja USD/SKK v období od 26. marca 2004 do 22. apríla 2008 zo zdroja NBS, žalovaná v čase, keď rozhodla o zlúčení fondov vedela, že je to pre žalobcu nevýhodné a stratí na svojej investícii v dolárovom vyjadrení. K výške náhrady škody súd poukázal na tabuľku s vysvetlením štruktúry škody, podľa ktorej priznaná suma 7.534,04 USD predstavuje rozdiel hodnôt investície v sume 39.061,00 USD v čase pred zlúčením a v sume 31.526,00 USD po zlúčení fondov. Vo zvyšnej časti (1,64 EUR) súd žalobný návrh zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 369 Obch. zák. K námietkam žalovanej dodal, že celá jej obrana bola postavená na súhlase NBS so zlúčením fondov. Týmto rozhodnutím však NBS posudzuje len formálnu stránku splnenia podmienok zlúčenia a neskúma vecne a ekonomicky obsah portfólia fondu a ekonomickú situáciu jednotlivých podielnikov. Súhlas NBS preto nezbavuje žalovanú zodpovednosti za jej rozhodovanie ako správcu. Navyše, žalovaná deklarovala NBS pri žiadosti o predchádzajúci súhlas, že upozornila všetkých podielnikov na budúce zlučovanie.

2. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP s nariadením pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, oboznámil sa s ostatným obsahom spisu, ako aj dôvodmi uvedenými v odvolaní, s vyjadrením k odvolaniu, s replikou a duplikou strán sporu a po právnom posúdení veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej vyhovujúcej časti potrebné zmeniť a žalobu zamietnuť, nakoľko vychádza z nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Odvolací súd považoval za nesporné skutočnosti zistené už súdom prvej inštancie, týkajúce sa investície žalobcu, zlúčenia podielových fondov, ako aj následnej redemácie - spätného nákupu USD žalobcom. Z vykonaných listinných dôkazov mal taktiež preukázané, že žalovaná 05. marca 2008 doručila NBS žiadosť o predchádzajúci súhlas na zlúčenie podielových fondov a 06. júna 2008 a 23. júna 2008 doplnenia k tejto žiadosti. Súčasťou žiadosti bol aj podrobný harmonogram zlúčenia podielových fondov, obsahujúci aj postup a podmienky informovania podielnikov o tomto zlúčení. Dňa 23. júna 2008 žalovaná doplnila svoju žiadosť o upravený harmonogram organizačných, právnych a finančných postupov na zlúčenie podielových fondov.

2.2. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a na § 57 ods. 1 písm. d/, § 57 ods. 2 písm. d/, § 58 ods. 4 zákona o KI, bod 1.17.3, bod 1.18.3 štatútu podielového fondu TAM-DDF aj TAM-KDF dospel odvolací súd - na rozdiel od súdu prvej inštancie - k záveru, že spôsob informovania podielnikov prostredníctvom internetovej stránky žalovanej www.tam.sk predstavuje, resp. predstavoval riadny a náležitý spôsob informovania o podielovom fonde. Ani sám žalobca pritom nepoprel, že túto internetovú stránku sledoval, keďže v žalobe uviedol, že dňa 09. septembra 2008 sa pri náhodnej kontrole stavu investície prostredníctvom webovej stránky TAM dozvedel, že dňom 22. júla 2008 prebehlo zlúčenie TAM-DDF a TAM-KDF. Z listinných dôkazov mal ďalej odvolací súd preukázané, že informácie o plánovanom zlúčení podielových fondov boli zverejňované na stránke www.tam.sk v dňoch 27. februára 2008, 30. mája 2008, 11. júla 2008 a 23. júla 2008. Dňa 30. júla 2008 žalovaná uverejnila oznam o zlúčení aj v Hospodárskych novinách spolu s oznámením o prístupnosti predajných prospektov, spolu s príslušnými štatútmi v sídle spoločnosti a depozitára podielových fondov (Tatra Banka, a.s.), ako aj na stránke www.tam.sk. Žalobca bol o predmetnom zlúčení podielových fondov navyše informovaný aj poslanou písomnou confirmáciou dňa 29. júla 2008, z ktorej obsahu sa dozvedel, že ku dňu 22. júla 2008 došlo k výmene podielových listov z fondu TAM-DDF do fondu TAM-KDF, že k tomu istému dňu žalovaná zlúčila otvorené podielové fondy na základe rozhodnutia NBS o udelení predchádzajúceho súhlasu s tým, že viac informácií získa žalobca na stránke www.tam.sk a v pobočkách Tatra banky. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovaná postupovala pri informovaní žalobcu o zámere zlúčiť otvorené podielové fondy jednoznačne v súlade so zákonom o kolektívnom investovaní, pretože v ustanovení § 58 ods. 4 zákona o KI nie je zakotvená povinnosť zasielať podielníkovi písomnú korešpondenciu o zámere zlúčenia fondov, a preto nebolo pre daný prípad použiteľné ani ustanovenie bodu 7.1 OP vydaných žalovanou, na ktoré poukazoval žalobca. Toto

ustanovenie špecifikovalo formu písomnej korešpondencie formou listovej zásielky len v prípade, ak bola spoločnosť povinná ju podielnikovi zaslať a nevzťahovalo sa to na povinnosť spoločnosti informovať podielnikov o zámere zlúčenia fondov, keďže táto povinnosť bola v § 58 ods. 4 zákona o KI zakotvená inak. Až novou právnou úpravou v oblasti kolektívneho investovania podľa zákona č. 203/2011 Z. z. o kolektívnom investovaní bola zavedená povinnosť informovať podielnikov o zámere zlúčenia podielových fondov formou písomného listu (§ 22 zákona č. 203/2011 Z. z.). Odvolací súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaná ho neinformovala o zlúčení, čím mala porušiť svoju zmluvnú povinnosť v zmysle § 373 Obch. zák. a tým žalobcovi spôsobiť škodu.

2.3. S poukazom na § 20 ods. 1 a § 20 ods. 2 písm. a/, b/ a písm. f/ zákona o KI odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná porušila povinnosti uložené jej uvedenými ustanoveniami, čím by žalobcovi spôsobila škodu. K zlúčeniu podielových fondov TAM-DDF s podielovým fondom TAM-KDF došlo plne v súlade so zákonom č. 594/2003 Z. z. o KI, postup nebol v rozpore so štatútom a bol riadne odsúhlasený NBS. Postup žalovanej, keď informovala podielnikov s programom sporenia o zámere zlúčiť fondy písomným listom, nemožno považovať za diskriminačný a v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, pretože podielníci s programom sporenia v súvislosti so zlúčením fondov museli byť informovaní o potrebe zmeny bežného účtu v trvalom príkaze, čo však nebol prípad žalobcu. Ten v konaní nepreukázal tvrdenie, že žalovaná zlúčením fondov pri aktuálnom nevýhodnom kurze USD/SKK spôsobila stratu na ťarchu žalobcu, resp. ďalších podielnikov, nepreukázal, že žalovaná konala v rozpore s povinnosťou konať podľa § 20 ods. 3 zákona o KI, t. j. hospodárne, v súlade s investičnou stratégiou fondu a rizikovým profilom. Žalovaná nerozhodla o zlúčení podielových fondov pri konkrétnom (nevýhodnom) kurze, pretože deň zlúčenia nastal podľa zákona o KI v deň, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie NBS o udelení predchádzajúceho súhlasu na zlúčenie podielových fondov, a teda žalovaná ani nemala vo svojej dispozícii možnosť ovplyvniť to, kedy presne tento deň nastane a ani to, aký trhový kurz USD/SKK bude v tento deň platný.

2.4. Záverom odvolací súd konštatoval, že žalovaná neporušila žiadnu zo svojich povinností v procese zlučovania podielových fondov, žalobca bol informovaný v súlade so zákonom a nebolo mu znemožnené včas prijať rozhodnutie o vystúpení z dolárového podielového fondu a nechať si vyplatiť svoju investíciu v USD. Navyše, na základe dokumentov predložených žalovanou odvolací súd dodal, že hodnota investície do podielového fondu, ako aj jej výnos z nej môže stúpať alebo aj klesať a podielnik nemusí dostať späť celú investovanú čiastku. Správcovská spoločnosť negarantuje dosiahnutie investičnej stratégie a výnosy dosiahnuté v minulosti nie sú zárukou budúcich výnosov. Žalovaná preto nezodpovedá za kurzové rozdiely, ktorých výšku ani nemohla ovplyvniť. Odvolanie žalovanej odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné, keďže neboli preukázané predpoklady pre náhradu škody podľa § 373 Obch. zák., a to porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovanej. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

3.1 Za nesprávne právne posúdenú považoval dovolateľ otázku týkajúcu sa splnenia zmluvnej a zákonnej povinnosti žalovanej včas informovať žalobcu o zámere zlúčiť dolárový a korunový podielový fond (právne posúdenie splnenia informačnej povinnosti žalovanej vo vzťahu k žalobcovi). Nesprávne právne posúdenie tejto otázky pritom dovolateľ vidí v tom, že odvolací súd považoval zverejnenie informácie o zámere zlúčiť fondy na web stránke žalovanej (nie písomne listom) za aktívne splnenie povinnosti informovať investora, navyše, ak mal žalobca so žalovanou osobitne dohodnutú poštovú listovú komunikáciu. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na § 58 ods. 4 zákona o KI v znení účinnom od 01. januára do 31. decembra 2008, ktoré podľa jeho názoru upravuje 3 rôzne spôsoby informovania

podielnikov spočívajúce v povinnosti 1. aktívne informovať podielnikov vopred o zámere zlúčenia fondov; 2. zverejniť právoplatnosť rozhodnutia o zlúčení (pasívne); 3. oboznámiť (informovať) podielnikov v súlade so štatútom so zmenami štatútu v dôsledku zlúčenia fondov (podľa štatútu). Prvá z povinností je pritom vyjadrená imperatívne a zverejnenie zámeru zlúčiť fondy na web stránke žalovanej je z hľadiska posúdenia jej splnenia len pasívnym konaním, kde žalovaná ponecháva na náhodu, či sa podielnik dozvie, že informácia o zámere zlúčiť fondy je umiestnená na web stránke, pretože pri vynaložení odbornej starostlivosti mala žalovaná predpokladať, že podielnik, ktorého investičný horizont je viac ako 5 rokov, nemusí sledovať svoju investíciu a nemusí aktívne sledovať web stránku žalovanej. Dovolateľ uviedol, že každý podielnik musí mať rovnakú šancu rozhodnúť sa, čo urobí so svojim majetkom a musí mať rovnaké práva ako ostatní - tí, ktorí boli listom zo strany žalovanej oslovení, pretože inak došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania (§ 20 zákona o KI). Keďže strany mali medzi sebou dohodu o písomnom informovaní (bod 7.1 OP), záver súdu, že v § 58 ods. 4 zákona o KI nie je zakotvená povinnosť zasielať písomnú korešpondenciu podielnikovi o zámere zlúčenia fondov, a preto nie je použiteľné ustanovenie bodu 7.1 OP, ktorého aplikácia prichádza do úvahy len v prípade, ak spoločnosť bola povinná písomnú korešpondenciu podielnikovi zaslať, považoval dovolateľ za nesprávny. Odvolací súd pochybil aj v tom, že tvrdenie žalovanej o zverejnení informácií vyhodnotil ako pravdivé bez vykonania dôkazu a založil na tomto tvrdení svoje právne posúdenie, čím zaťažil konanie vadou, ktorá viedla k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej. Dodal, že súd taktiež nesprávne stotožnil spôsob splnenia povinnosti žalovanej, pokiaľ ide o následné informácie o právoplatnosti rozhodnutia o zlúčení fondov a oboznámení podielnikov o zmene štatútu, so spôsobom splnenia osobitnej povinnosti informovať podielnika o zámere zlúčiť fondy, čo žalobca taktiež považuje za nesprávne právne posúdenie veci.

3.2. Za nesprávne právne posúdenie a nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazných prostriedkov považoval dovolateľ aj záver odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že zlúčením fondov mu žalovaná spôsobila stratu a že konala v rozpore s investičnou stratégiou fondu. Odvolací súd v tejto súvislosti nesprávne právne posúdil Štatút, Obchodné podmienky Rizikový profil fondu a Rozhodnutie NBS o zlúčení. Dodal, že zo súhlasu NBS nevyplýval záver, že nemohla byť zlúčením spôsobená škoda, nakoľko NBS nekontroluje každú zmluvu a nerozhoduje namiesto žalovaného.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila v súdom určenej lehote. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie ju vyzval na vyjadrenie k dovolaniu žalobcu v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Z elektronickej doručky (č. l. 291 spisu) je zrejmé, že uznesenie s výzvou na vyjadrenie spolu s dovolaním bolo doručené žalovanej dňa 16. apríla 2018. Vyjadrenie k dovolaniu podala žalovaná na poštovú prepravu dňa 09. mája 2018, teda po uplynutí súdom určenej lehoty. Vzhľadom na uvedené dovolací súd v zmysle § 436 ods. 3 CSP na oneskorene podané vyjadrenie žalovanej v dovolacom konaní neprihliadal.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“), po zistení, že dovolanie podal žalobca ako strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu a v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania má svoje osobitné postavenie. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci

dovolacieho súdu.

7. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa ust. § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

10. Podľa ust. § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Podľa ust. § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Podľa ust. § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

13. Podľa ust. § 447 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

14. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolaťom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaťom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolaťom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolaťom vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnú otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacími dôvodmi. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

15. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnú otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolaťom ako procesnej strany a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolaťom, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolaťom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolaťom nemôže svoje rozhodnutie založiť na hypotézach a domnienkach, akú asi otázku mal dovolateľ na mysli, ktorou sa dovolací súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej praxi ešte nezaoberal.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie

záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

17. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR (sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

18. Nesprávne právne posúdenie teda môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak dovolateľ tvrdí, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

19. Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný (bezbrehý) dovolací prieskum, pričiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

20. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalobcom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nespĺňa vyššie uvedené kritériá jeho prípustnosti.

21. Dovolací súd v nadväznosti na kritériá prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP, uvedené v odsekoch 14 až 18, zdôrazňuje, že ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že nastolenú právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil, pričom je žiadúce, aby ju ako najvyššia súdna autorita vyriešil. Prípustnosť dovolania pritom (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi) závisí od toho, ako dovolateľ vymedzí, že vôbec ide o právnu otázku a že dovolací súd ju vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neriešil.

22. Vadu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ videl v nesprávnom právnom posúdení právnej otázky týkajúcej sa a/ splnenia zmluvnej a zákonnej povinnosti žalovanej riadne a včas informovať žalobcu ako investora a podielníka o zámere zlúčiť podielové fondy, pretože zverejnenie informácií na web stránke žalovanej nie je podľa názoru žalobcu aktívnym splnením povinnosti podľa § 58 ods. 4 zákona o KI, navyše za situácie, keď mali strany medzi sebou s poukazom na bod 7.1. OP dohodnutú poštovú listovú komunikáciu a b/ preukázania spôsobenia škody žalovanou na ťarchu žalobcu.

22.1. Z prvej dovolateľom vymedzenej otázky vyplýva, že dovolateľ považuje za nesprávne právne posúdené ustanovenie § 58 ods. 4 zákona o KI v spojení s bodom 7.1. OP. Dovolateľ uviedol, od akej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ako túto otázku vyriešil odvolací súd a ako mala byť podľa jeho názoru správne vyriešená. Dovolací súd, viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom, v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 58 ods. 4 zákona o KI v znení účinnom do 31. decembra 2008, v zmysle ktorého „správcovská spoločnosť je povinná informovať podielníkov o zámere zlúčiť otvorené podielové fondy pred podaním žiadosti o predchádzajúci súhlas podľa odseku 1 písm. d) a do jedného mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcom súhlase Národnej banky Slovenska podľa § 57 ods. 1 písm. d) zverejniť toto rozhodnutie, predajný prospekt a zjednodušený predajný prospekt otvoreného podielového fondu, s ktorým sa zlúčili zanikajúce otvorené podielové fondy, a v súlade s postupom určeným v štatúte na oboznamovanie podielníkov so zmenami štatútu a predajného prospektu informovať podielníkov“. Podľa bodu 1.18.3 príslušného štatútu (Štatútu dolárového podielového fondu, ako aj Štatútu korunového podielového fondu), „zmeny v predajnom prospekte a zjednodušenom predajnom prospekte Spoločnosť zverejní vo svojom sídle alebo na internetovej stránke www.tam.sk spolu s určením ich platnosti a účinnosti, a to najneskôr v deň, v ktorý nadobudnú platnosť“. Podľa bodu 7.1.OP „všetku písomnú korešpondenciu, ktorú je Spoločnosť povinná zasielať podielníkovi, spoločnosť podielníkovi zasiela ako obyčajnú poštovú zásielku, ak SPP, Spoločnosť, OP, Podmienky alebo všeobecne záväzný právny predpis nestanovia inak“. Za nesprávny a v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona a OP považuje dovolateľ záver odvolacieho súdu, že žalovaná si svoju povinnosť včas informovať podielníka o zámere zlúčiť fondy splnila zverejnením tejto informácie prostredníctvom internetovej stránky www.tam.sk. Dovolateľ spochybňuje odvolacím súdom prijatý záver, ktorý je záverom skutkovým, vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, že žalobca ako podielník bol o zámere zlúčiť podielové fondy ako aj o následných udalostiach na tento proces nadväzujúcich a s ním súvisiacich, riadne a včas informovaný s poukazom na to, že § 58 ods. 4 zákona o KI neukladalo žalovanej povinnosť zasielať podielníkovi v tejto súvislosti písomnú korešpondenciu, čo bolo zavedené až následnou právnou úpravou v zmysle zákona č. 203/2011 Z. z., ktorý na daný prípad vzhľadom na dátum nadobudnutia jeho účinnosti nemožno aplikovať. Odvolací súd skonštatoval, že bod 7.1. VOP síce upravoval formu písomnej korešpondencie, avšak len v prípadoch, kedy táto povinnosť žalovanej výslovne vyplývala zo vzťahu k podielníkom s programom sporenia, čo však nebol prípad dovolateľa. Zverejnenie informácie na internetovej stránke žalovanej teda odvolací súd vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil ako riadny, včasný a náležitý spôsob informovania o podielovom fonde, pričom všetky potrebné informácie boli zároveň zverejnené aj v Hospodárskych novinách, v pobočkách Tatra banky a v neposlednom rade bola žalobcovi zaslaná aj písomná confirmácia, že dňa 22. júla 2008 došlo k zlúčeniu podielových fondov. V tejto súvislosti odvolací súd nestotožňoval povinnosť informovať podielníka o zámere zlúčiť fondy s povinnosťou následného zverejnenia informácií o zmene štatútu, či následnom informovaní o právoplatnosti rozhodnutia o zlúčení fondov ale len skonštatoval, že § 58 ods. 4 zákona o KI neupravuje povinnosť písomného informovania podielníkov, a preto v posudzovanom prípade vzhľadom na zistený skutkový stav nemožno hovoriť o porušení tohto ustanovenia. Zo zisteného skutkového stavu odvolací súd v konečnom dôsledku ustálil, že žalovaná neporušila žalobcom namietané povinnosti vyplývajúce z § 20 ods. 1 a ods. 2 zákona o KI, ako ani žiadnu zo svojich zmluvných povinností, vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu medzi stranami sporu.

22.2. Dovolací súd k vyššie uvedenému konštatuje, že dovolateľ síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením § 58 ods. 4 zákona o KI, avšak ide len o hypotetické tvrdenia, podľa ktorých, ak by odvolací súd vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu (dovolateľom tvrdeného), že žalovaná si svoju informačnú povinnosť splnila len pasívne a zároveň by správne aplikoval bod 7.1 OP, dospel by k

správnemu záveru, že žalovaná si svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dovolateľovi nespĺnila. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ v konaní predkladá vlastnú verziu skutkového stavu, čím však nenamieta nesprávne právne posúdenie, ale skutkové zistenia odvolacieho súdu.

22.3. V rámci druhej otázky dovolateľ za nesprávne právne posúdenie a nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazných prostriedkov považoval záver odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že zlúčením fondov mu žalovaná spôsobila stratu a že konala v rozpore s investičnou stratégiou fondu. Takto formulovanú otázku v prvom rade nemožno podľa názoru odvolacieho súdu, s poukazom na kritériá uvedené v ods. 14 až 18 odôvodnenia, považovať za otázku právnu, ktorá v konečnom dôsledku nie je ani vymedzená v súlade s týmito kritériami. Dovolateľ svojimi tvrdeniami vyvracia odvolacím súdom prijatý záver zistený vykonaným dokazovaním, keď sa nestotožňuje so záverom, že neboli preukázané predpoklady pre náhradu škody podľa § 373 Obch. zák., a to porušenie povinnosti žalovanej, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody na strane žalobcu. Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná neporušila žiadnu zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o KI a žalobca nepreukázal, že zlúčením fondov pri aktuálne nevýhodnom kurze mu žalovaná spôsobila stratu. Odvolací súd dospel k skutkovému záveru, že žalovaná svojim postupom neodňala žalobcovi možnosť včas prijať rozhodnutie o vystúpení z dolárového fondu a nechať si vyplatiť svoju investíciu s tým, že žalovaná negarantovala dosiahnutie investičnej stratégie, ako ani to, že výnosy dosiahnuté v minulosti predstavujú záruku budúcich výnosov.

22.4. Napriek tomu, že predmetnú otázku dovolateľ predovšetkým nevymedzil v súlade so zákonom (§ 432 ods. 2 CSP), dovolací súd pre úplnosť uvádza, že spochybňovanie záveru odvolacieho súdu o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovanej nemožno považovať za otázku právnu, nakoľko tento záver vyplynul z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo povinnosťou žalobcu preukázať tvrdenia, o ktoré opieral svoj nárok uplatnený žalobou. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdmi nižších inštancií a zaoberať sa skutkovými otázkami. Odvolací súd dospel k záveru o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovanej na základe riadne vykonaného dokazovania, pričom základom tohto záveru bolo, že žalobca v konaní nepreukázal, že práve konaním, resp. nekonaním žalovanej mu vznikla v konaní uplatnená škoda. Otázka posudzovania dôkazného bremena je integrálnou súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Nejde teda o právne posudzovanie vecí, ktorým treba spravidla rozumieť hmotnoprávne posúdenie (subsumpciu). Ani prípadné ustálenie odlišného skutkového stavu v odvolacom konaní v dôsledku odlišného posúdenia dôkazného bremena, by neznamenal odlišné právne posúdenie vecí (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 400/09 zo 6. mája 2010). Napokon ani preukazovanie, či zisťovanie toho, či tvrdené porušenie povinnosti mohlo skutočne zapríčiniť vznik škody, teda zisťovanie príčinnej súvislosti, nie je otázkou právnou, ale skutkovou (porovnaj aj rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010).

23. Dovolací súd po posúdení a zhodnotení oboch dovolateľom nastolených otázok dospel k záveru, že napriek tomu, že dovolateľ argumentuje neprávny právny posúdením vecí odvolacím súdom, vymedzené otázky nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov odvolacieho súdu a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzené otázky predstavujú otázky skutkové, ktoré nemôžu založiť prípustnosť dovolania v posudzovanej veci. Pokiaľ teda dovolateľ nekonkretizuje v rovine nesprávneho právneho posúdenia vecí, ktorú právnu normu odvolací súd nesprávne aplikoval, prípadne ktorú správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretoval, prípadne z ktorých správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, tak nevymedzil právnu otázku a nevysvetlil, prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov, ako ani polemizovanie s rozhodnutím odvolacieho súdu, či hypoteticky formulované závery dovolateľa, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017).

24. K námietke dovolateľa, že odvolací súd taktiež nesprávne posúdil Štatút dolárového podielového fondu, Štatút korunového podielového fondu, Obchodné podmienky (konkrétne bod 7.1.), Rizikový profil fondu, ako aj Rozhodnutie NBS o zlúčení (ods. 21 písm. b/ odôvodnenia), dovolací súd zdôrazňuje, že výklad ustanovení uvedených dokumentov, ktorými sa detailnejšie upravuje záväzkový vzťah medzi stranami sporu predstavuje zisťovanie obsahu týchto právnych úkonov, ako súčasť skutkového stavu veci. To, že sa odvolací súd nestotožnil s názorom a výkladom žalobcu o obsahu záväzkového vzťahu sporových strán, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytýka súdu, že jednotlivé ustanovenia zmluvy interpretoval nesprávne, v rozpore s jej skutočným obsahom, ide o dovoláciu námietku nevystihujúcu podstatu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd založil svoje právne závery. Pokiaľ totiž súd zisťuje obsah zmluvy, a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky (skúma a zamýšľa sa nad tým, či sú ustanovenia zmluvy jasné, aký majú zmysel, či si navzájom neprotirečia). Výsledkom tejto činnosti súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie veci (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019).

25. Ako už bolo vyššie uvedené, podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Ten v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Náležite vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzal pri posudzovaní nároku žalobcu na uplatnenú škodu, pričom dospel k záveru, že žalovaná riadne a včas splnila svoju informačnú povinnosť a že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočností odôvodňujúcich nárok na náhradu škody.

26. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v podmienkach posudzovanej veci nedošlo k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP).

28. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.